

Jag vet inte, anorexia som vanligt

Jag vill bli den ängel min sjukdom gör mig till
Det är Ana som ropar vid horisonten

Det är Ana som sitter bredvid mig
när jag sitter på familjemiddagar
och rör gaffeln i rörelser som hade kunnat vara äta
men det är dem inte

Jag väljer att se det från den ljusa sidan
röka är det bästa som hänt mig
Anorexia kanske inte är roligt
men jag blir lite finare än jag var förut

jag ser bilder då jag förut tyckte jag var smal
vad är jag då nu

är det spegeln eller vågen som ljuger?
Jag vet inte och det har jag funderat mycket på
det spegeln visar och det vågen visar stämmer inte överrens
som anorektiker antar jag självklart att det är vågen som ljuger

jag orkar inte mera
jag vill bara få vara ensam med min sjukdom
jag orkar inte slåss mot den
så då kan jag lika bra förenas i den i ensamhet

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Citrusblomma med Poeter.se id #28945 innehar upphovsrätten